

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1606/2563

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ ด.ญ. ธ. กับพวกผู้ร้อง นาย อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

การพรางผู้ร้องที่ 1 ไปจากผู้ร้องที่ 2 เริ่มขึ้นด้วยการกระทำของจำเลยที่ 1 ไปจนถึงบ้าน ห. แล้วจำเลยที่ 1 ยังพาผู้ร้องที่ 1 จากบ้าน ห. ต่อไปยังบ้านจำเลยที่ 2 อีก โดยในช่วงนี้จำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมรู้เห็นยินยอมและเดินทางไปพร้อมกัน นอกจากนี้จำเลยที่ 2 ยังได้กระทำซ้ำเราผู้ร้องที่ 1 ต่อจากจำเลยที่ 1 ที่บ้านจำเลยที่ 2 ด้วย ทั้งที่จำเลยที่ 2 รู้ว่าผู้ร้องที่ 1 เป็นคนรักของจำเลยที่ 1 จึงบ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 รู้เห็นกันในการพาผู้ร้องที่ 1 จากบ้าน ห. ไปกระทำซ้ำเราที่บ้านจำเลยที่ 2 โดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องที่ 1 กับจำเลยที่ 1 จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 2 เข้าร่วมกับจำเลยที่ 1 พรางผู้ร้องที่ 1 ไปพ้นจากอำนาจปกครองของผู้ร้องที่ 2 ตั้งแต่วัน ห. เป็นต้นไป การกระทำของจำเลยที่ 1 ก่อนนั้นจะเสร็จสิ้นขาดตอนลงหรือไม่หาเป็นสาระสำคัญไม่จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานโดยปราศจากเหตุอันสมควรร่วมกันพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร การกระทำของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นความผิดฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานร่วมกันกับจำเลยที่ 2 พรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำต่อเนื่องกันไปไม่ขาดตอน จึงเป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 83, 91, 277, 283 ทวิ, 317 บวกโทษจำคุกของจำเลยที่ 4 ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 275/2557 ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด เข้ากับโทษของจำเลยที่ 4 ในคดีนี้ และนับโทษของจำเลยที่ 4 ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 384/2559 ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด จำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 4 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษและนับโทษต่อ ระหว่างพิจารณานาย อ. ผู้ร้องที่ 2 ในฐานะส่วนตัว และในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กหญิง ธ. ผู้ร้องที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาลผู้ร้องที่ 1 และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรักษาพยาบาลผู้ร้องที่ 1 จำนวน 6,000 บาท และค่าเสียหายด้านจิตใจของผู้ร้องที่ 1 จำนวน 500,000 บาท และค่าเสียหายของผู้ร้องที่ 2 ซึ่งประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปไม่มีรายได้วันละ 300 บาท หลังเกิดเหตุต้องเฝ้าดูอาการของผู้ร้องที่ 1 ซึ่งอยู่ในภาวะซึมเศร้า เป็นเหตุให้ผู้ร้องที่ 2 ขาดงานเป็นเวลา 2 เดือน คิดเป็นค่าเสียหายเป็นเงิน 18,000 บาท รวมเป็นเงิน 524,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันยื่นคำร้องเป็นเงิน 16,375 บาท รวมเป็นเงิน 543,375 บาท ให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันชำระเงิน 543,375 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินต้น 524,000 บาท นับแต่วันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 3 และที่ 4 ไม่ยื่นคำให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษา

ว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของ จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่ง มิใช่ภริยาของตน กับฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำอันเป็น กรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ ภริยาของตน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน อันมีลักษณะ เป็นการโทรมเด็กหญิง กับฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็น การกระทำอันเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กหญิง อายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่ มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละตลอดชีวิต ฐานร่วมกัน พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร จำคุกคนละ 5 ปี คำให้การในชั้น สอบสวนและทางนำสืบของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามทุกกระทงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 สำหรับจำเลยที่ 1 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน คงจำคุก 4 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน ส่วน จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน อัน มีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกิน สิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร คงจำคุกคนละ 3 ปี 4 เดือน รวมโทษของจำเลยที่ 1 คงจำคุก 43 ปี 12 เดือน รวมโทษของจำเลยที่ 2 คงจำคุก 36 ปี 8 เดือน ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 543,375 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินต้น 524,000 บาท นับแต่วันที่ 2 ธันวาคม 2559 ซึ่งเป็นวันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 และยกคำร้องของผู้ร้องทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็น พับ จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็น พับ จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ขณะเกิดเหตุผู้ร้องที่ 1 มีอายุ 13 ปีเศษ เป็นบุตร ชอบด้วยกฎหมายของผู้ร้องที่ 2 กับนางสาว ว. ผู้ร้องที่ 1 กับจำเลยที่ 1 คบหาเป็นคนรักกัน ผู้ร้องที่ 1 นัดพบกับจำเลยที่ 1 ที่ทุ่งนาห่างจากบ้านผู้ร้องที่ 1 ไม่มากนัก จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ไป รับผู้ร้องที่ 1 พาผู้ร้องที่ 1 ไปที่บ้านจำเลยที่ 1 ต่อมาเวลาประมาณ 18 นาฬิกา เพื่อนของจำเลยที่ 1 มาดื่มสุราที่บ้านจำเลยที่ 1 ผู้ร้องที่ 1 ร่วมดื่มด้วยจนมีอาการมึนเมา จำเลยที่ 1 พาผู้ร้องที่ 1 เข้าไป กระทำชำเราในห้องนอนของจำเลยที่ 1 ต่อมาเวลาประมาณ 19.30 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับ รถจักรยานยนต์พาผู้ร้องที่ 1 ไปที่บ้านซึ่งมีเพื่อนของจำเลยที่ 1 ร่วมดื่มสุรากันอยู่ประมาณ 10 คน จำเลยที่ 2 ขับรถจักรยานยนต์มาหาจำเลยที่ 1 และร่วมดื่มสุราด้วย จนเวลาประมาณ 23 นาฬิกา จำเลยที่ 2 ชวนจำเลยที่ 1 ไปบ้านจำเลยที่ 2 ซึ่งไม่ไกลจากบ้านนาย ห. จำเลยที่ 1 จึงขับ รถจักรยานยนต์พาผู้ร้องที่ 1 ไปบ้านจำเลยที่ 2 และได้กระทำชำเราผู้ร้องที่ 1 ในห้องชั้นล่างของ บ้านจำเลยที่ 2 คดีสำหรับจำเลยที่ 3 ที่ 4 และที่ 5 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่พิพากษา

ยกฟ้อง ส่วนจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนให้ลงโทษฐานพาและร่วมกันพาผู้ร้องที่ 1 ไปเพื่อการอนาจาร กระทำชำเราผู้ร้องที่ 1 ซึ่งมีใช้ภริยาของตน พรากผู้ร้องที่ 1 โดยปราศจากเหตุอันสมควรไปเสียจากผู้ร้องที่ 2 เพื่อการอนาจารและร่วมกันกระทำชำเราผู้ร้องที่ 1 อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ไม่มีฎีกา คดีสำหรับจำเลยที่ 1 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 2 ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 พรากผู้ร้องที่ 1 ไปจากผู้ร้องที่ 2 เพื่อการอนาจารหรือไม่ คดีนี้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของผู้ร้องที่ 1 ว่า หลังจากผู้ร้องที่ 1 พบจำเลยที่ 2 ที่บ้านนาย ห. แล้ว จำเลยที่ 1 และที่ 2 พาผู้ร้องที่ 1 ไปดื่มสุราต่อบ้านจำเลยที่ 2 ดังนี้ แม้การพรากผู้ร้องที่ 1 ไปจากผู้ร้องที่ 2 เริ่มขึ้นด้วยการกระทำของจำเลยที่ 1 ไปจนถึงบ้านนาย ห. แล้วยังพาผู้ร้องที่ 1 ต่อไปยังบ้านจำเลยที่ 2 อีกโดยจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมรู้เห็นยินยอมและเดินทางไปพร้อมกันด้วย นอกจากนี้จำเลยที่ 2 ยังได้กระทำชำเราผู้ร้องที่ 1 ต่อจากจำเลยที่ 1 ด้วย ทั้งที่จำเลยที่ 2 ยอมรับว่าผู้ร้องที่ 1 เป็นคนรักของจำเลยที่ 1 จึงบ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 รู้เห็นกันในการพาผู้ร้องที่ 1 ไปกระทำชำเราที่บ้านจำเลยที่ 2 โดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร้องที่ 1 กับจำเลยที่ 1 จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 2 เข้าร่วมกับจำเลยที่ 1 พรากผู้ร้องที่ 1 ไปพ้นจากอำนาจปกครองของผู้ร้องที่ 2 ตั้งแต่นาย ห. เป็นต้นไป การกระทำของจำเลยที่ 1 ก่อนนั้นจะเสร็จสิ้นขาดตอนลงหรือไม่หาเป็นสาระสำคัญไม่ พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 2 ร่วมกันพาผู้ร้องที่ 1 ซึ่งเป็นเด็กอายุ 13 ปีเศษ ไปดื่มสุราในยามวิกาลจนถึงขั้นผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเราผู้ร้องที่ 1 ดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงแผนการของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่มุ่งประสงค์จะล่วงละเมิดทางเพศแก่ผู้ร้องที่ 1 เท่านั้น จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานโดยปราศจากเหตุอันสมควรร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร ที่ศาลอุทธรณ์ ขพิพากษานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น อนึ่ง การกระทำของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร และความผิดฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำต่อเนื่องกันไปไม่ขาดตอน จึงเป็นความผิดกรรมเดียว หาใช่ความผิดต่างกรรมตามที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษมาไม่ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยที่ 1 ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจารและความผิดฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร สำหรับจำเลยที่ 1 เป็นความผิดกรรมเดียว จำคุก 5 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามแล้ว คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน เมื่อรวมโทษในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน กับฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 4 ปี และฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง กับฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 33 ปี 4 เดือน แล้วรวมโทษของจำเลยที่ 1 จำคุก 40 ปี 8 เดือน ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 540,375 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 524,000 บาท นับแต่วันที่ 2 ธันวาคม 2559 ซึ่งเป็นวันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วัฒนา วิทยกุล · สราวุธ ศิริภาณุรักษ์ · สุรพล เอี่ยมอริคม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1606/2563>